

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Wojciechowski

Ławnik SN Radosław Jeż

Protokolant starszy inspektor sądowy Mariusz Pogorzelski

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego M. Z.

oraz obwinionej M. S. prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. i jej obrońcy

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2024 r. sprawy dyscyplinarnej

M. S. z d. S., c. T. J. zd. B., ur. [...] w Ł., prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł.,

obwinionej o to, że:

w okresie od 10 czerwca 2016 r. do 28 listopada 2017 r. uchybiła godności urzędu w ten sposób, że będąc zobowiązana przepisami art. 96 § 1 i 2 oraz art. 92 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze do kierowania się zasadami uczciwości, godności i honoru oraz poczuciem obowiązku i odpowiedzialności, zapewnienia stronom i innym uczestnikom postępowania rzetelnych informacji, pozostając referentem śledztwa [...] Prokuratury Rejonowej w Z. nie dopełniła ciążących na niej obowiązków służbowych i zaniechała prowadzenia w jego toku czynności procesowych polegających na ustaleniu okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym dokonania prawidłowej rekonstrukcji zdarzenia drogowego, oceny zachowania jego uczestników i ustalenia sprawcy

wypadku, które to okoliczności wymagały wiadomości specjalnych, a w ich miejsce po okresie beczynności od 10 czerwca 2016 r.:

- w dniu 20.12.2016 r. sporządziła postanowienie o powołaniu biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – W. T., którego nie przekazała do wykonania w wyniku, czego nie przesłano postanowienia biegłemu wraz z aktami celem wydania opinii ani nie wykonano zarządzenia o doręczeniu postanowienia stronom;
- w dniu 22.12.2016 r. wydała postanowienie o przedłużeniu śledztwa, w uzasadnieniu którego wskazała na powołanie biegłego W. T. i przesłanie akt celem uzyskania opinii;
- utrzymywała uczestników postępowania w błędnym przekonaniu o wywołaniu opinii z zakresu techniki i ruchu drogowego i oczekiwaniu na jej sporządzenie, w tym w dniu 24 stycznia 2017 r. w zarządzeniu o zezwoleniu na udostępnienie akt wskazała nieprawdę, że ustalony na 20 stycznia 2017 r. termin tej czynności zostaje zmieniony po konsultacji z biegłym i na jego wniosek, gdyż na 15.02.2017 r. wyznaczył termin na wydanie opinii;
- w dniu 28.03.2017 r. wydała postanowienie o zawieszeniu przedmiotowego śledztwa wskazując nieprawdziwą przyczynę zawieszenia tj. oczekiwanie na „wyznaczenie terminu do rozpoczęcia realizacji opinii” przez powołanego postanowieniem z dnia 20 grudnia 2016 r. biegłego W. T., przy czym tej decyzji również nie przekazała do wykonania i doręczenia stronom wydając jedynie pracownikom sekretariatu ustne polecenie wykreślenia sprawy z SIP Libra i zarejestrowania jej, jako zawieszanej;
- w dniu 12.02.2017 r. sporządziła notatkę zawierającą nieprawdziwą informację o przeprowadzeniu rozmowy z biegłym i ustaleniu, że przewiduje rozpoczęcie sporządzania opinii w okresie 2-4 miesięcy;
- w dniu 15.06.2017 r. sporządziła notatkę urzędową zawierającą nieprawdziwą informację o rozmowie telefonicznej z biegłym W. T., w toku, której ustaliła, że z uwagi na zwolnienie lekarskie i opiniowanie w innej sprawie nie mógł zrealizować zleconych opinii, po czym w nieustalonej dacie, ale nie później niż w dniu 19 czerwca 2017 r. powołała biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego – R. S., którego opinia wpłynęła w dniu 27 czerwca 2017 r.;

które to działania godziły w autorytet prokuratury, podważając zaufanie do organu ustawowo zobowiązanego do ścigania przestępstw i stania na straży praworządności, stanowiąc jednocześnie działanie na szkodę interesu prywatnego uczestników postępowania naruszając ich gwarancje procesowe, w szczególności prawo do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie
to jest o czyn z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze.

o r z e k a

1. uznaje obwinioną M. S. prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. za winną popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze wymierza jej karę dyscyplinarną nagany;

2. kosztami postępowania dyscyplinarnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy – Izba Odpowiedzialności Zawodowej ustalił następujący stan faktyczny.

Prokurator M. S. z dniem 27 maja 2016 r. została delegowana do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Rejonowej w Z. i powierzono jej pełnienie funkcji Prokuratora Rejonowego w Z.

Z dniem 30 czerwca 2016 r. prokurator M. S. przejęła do swojego referatu przejęła wszystkie sprawy pozostające w referacie prokuratora J. K., w tym wszczęte w dniu 30 marca 2016 r. śledztwo o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 177 § 1 k.k. zarejestrowane pod sygn. [...], które powierzono do prowadzenia Komendzie Powiatowej Policji w Z. Przedmiotem śledztwa był wypadek drogowy, do którego

doszło w dniu 28 marca 2016 r. na drodze D. – C. – B. w wyniku, którego śmierć poniósł kierujący motocyklem J. G., a pasażer H. G. doznał obrażeń ciała naruszających czynności narządów na czas powyżej siedmiu dni. Takich samych obrażeń doznała również uczestnicząca w wypadku A. C. kierująca samochodem osobowym. Prawa pokrzywdzonego przyznano m.in. matce nieżyjącego J. G. – J1. G1. oraz jego braciom. Prowadzone śledztwo znajdowało się na końcowym etapie, jednakże od dnia jego przejęcia tj. 30 czerwca 2016 r. prokurator M. S. nie podjęła w istocie żadnych czynności procesowych zmierzających do jego zakończenia.

W dniu 20 grudnia 2016 r. prokurator M. S. wydała postanowienie o powołaniu biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego – W. T., którego nie przekazała pracownikom sekretariatu do wykonania, zaś akta główne i podręczne przechowywała w swoim pokoju służbowym. Z tego względu odpis postanowienia wraz z aktami sprawy nie został przesłany biegłemu celem sporządzenia opinii, jak też nie zostało wykonane zawarte w postanowieniu zarządzenie o doręczeniu postanowienia stronom. W wyżej wymienionym postanowieniu prokurator M. S. omyłkowo błędnie oznaczyła rok jego wydania na 2017, zamiast na 2016, zaś omyłkę sprostowała dopiero w dniu 8 marca 2017 r.

W dniu 20 grudnia 2016 r. prokurator M. S. wydała postanowienie o powołaniu biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego – W. T., iż przedłużenie śledztwa jest spowodowane koniecznością pozyskania dodatkowej opinii sporządzonej przez biegłego specjalistę w zakresie spraw z udziałem motocykli.

Zarówno pokrzywdzona, jak i jej pełnomocnik adw. A. A. wielokrotnie i bezskutecznie wyrażali chęć zapoznania się z aktami sprawy.

W dniu 24 stycznia 2017 r. prokurator M. S. wydała zarządzenie o zezwoleniu na udostępnienie akt sprawy adw. A. A. pełnomocnikowi A. C. w zmienionym terminie tj. 20 lutego 2017 r., albowiem termin wydania opinii został wyznaczony - zgodnie z ustaleniami z biegłym i na jego wniosek – na dzień 15 lutego 2017 r. Ponadto w dniu 12 lutego 2017 r. sporządziła i załączyła do akt podręcznych notatkę z fikcyjnej rozmowy z biegłym W. T., z której wynikało, iż biegły nie rozpoczął sporządzania opinii z uwagi na znaczna ilość przesłanych mu spraw, zaś do sporządzania opinii

przystąpi on w okresie 2 – 4 miesięcy. Natomiast w dniu 28 marca 2017 r. prokurator M. S. wydała postanowienie o zawieszeniu śledztwa wskazując w jego uzasadnieniu, iż w dniu 20 grudnia 2016 r. postanowiono powołać biegłego W. T. i zachodzi konieczność oczekiwania na wyznaczenie terminu do rozpoczęcia realizacji opinii, kluczowej dla postępowania, co stanowiło długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą dalsze prowadzenie postępowania karnego. Na ustne polecenie prokurator M. S., kierownik sekretariatu B. K. zakreśliła sprawę w systemie informatycznym SIP, jednakże nie otrzymała postanowienia do wykonania, z tego też względu strony nie zostały zawiadomione o wydanym rozstrzygnięciu.

W dniu 15 czerwca 2017 r. prokurator M. S. sporządziła odręcznie niezgodną z rzeczywistością notatkę, z której wynikało, że przeprowadziła rozmowę telefoniczną z biegłym W. T. i uzyskała informację, że przebywał on na zwolnieniu lekarskim i tego powodu nie mógł wykonać zleconej opinii.

Biegły W. T. w rzeczywistości nigdy nie otrzymał odpisu postanowienia w/w o powołaniu go w charakterze biegłego w powyższej sprawie, nie przesłano mu akt w celu wykonania opinii, ani też nie przeprowadzał żadnej rozmowy z prokuratorem M. S.

W czerwcu, bliżej nieokreślonego dnia (brak daty w postanowieniu), prokurator wydała kolejne postanowienie o powołaniu biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej ruchu drogowego R. S. W dniu 19 czerwca 2017 r. akta wysłano biegłemu w celu sporządzenia opinii, która wpłynęła do prokuratury Rejonowej w Z. w dniu 27 czerwca 2017 r. Pomimo ustania przyczyny zawieszenia postępowania prokurator M. S. nie wydała decyzji o jego podjęciu, jak też nie uchyliła ani nie zmieniła wcześniej wydanego postanowienia z dnia 20 grudnia 2016 r., o powołaniu biegłego W. T.

W wyniku pisemnej skargi pokrzywdzonej J. G. skierowanej w dniu 16 października 2017 r. do Prokuratora Generalnego została zainicjowana kontrola sprawy przez jednostkę nadrzędną. Prokurator Okręgowy w Ł. decyzją z dnia 11 grudnia 2017 r. zawieszone śledztwo przekazane zostało Prokuraturze Rejonowej w Ł. do dalszego prowadzenia. Postępowanie karne w powyższej sprawie ostatecznie zostało prawomocnie umorzone z powodu śmierci sprawcy.

W wyniku stwierdzonych uchybień w przedmiotowej sprawie w Wydziale Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej postanowieniem z dnia 1 marca 2018 r. wszczęte zostało śledztwo prowadzone pod sygn. [...], w toku, którego przedstawiono prokurator M. S. zarzut popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., a następnie w dniu 25 października 2021 r. został skierowany przeciwko niej akt oskarżenia do Sądu Rejonowego w Z. Z uwagi na wyłączenie sędziów Sądu Rejonowego w Z., sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w B., który postanowieniem z dnia 4 maja 2023 r. sygn. akt [...] na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. umorzył postępowanie karne przeciwko M. S., obciążając kosztami postępowania Skarb Państwa. Sąd I instancji uznał, iż wydana przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego prawomocna uchwała z dnia 5 listopada 2020 r. sygn. akt I DO 45/20 o zezwoleniu na pociągnięcie M. S. do odpowiedzialności karnej nie wywołuje skutków prawnych. Powyższe postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w B. z dnia 2 sierpnia 2023 r. sygn. akt [...].

W świetle opinii służbowej, prokurator M. S. poprawnie wypełniała powierzone jej zadania, a podejmowane przez nią decyzje nie budziły zastrzeżeń zarówno u bezpośrednich przełożonych, jak również przed sądem. W kontaktach ze współpracownikami i interesantami dała się poznać jak osoba koleżeńska, o dużej kulturze osobistej.

Prokurator M. S. jest matką samotnie wychowującą niepełnosprawnego syna I., urodzonego [...], dotkniętego [...]. Pod koniec 2021 r. zdiagnozowano u dziecka [...], co skutkowało częstą jego hospitalizacją.

Powyższy stan faktyczny ustalony został częściowo na podstawie wyjaśnień prokurator M. S., a także na podstawie zeznań świadków: B. K., M. R., B. G., W. T., J. K., P. B., J. G. E. I., W. J., a także pozostałych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, które zostały ujawnione z mocy prawa, zgodnie z treścią art. 405 § 2 i 3 k.p.k.

Obwiniona prokurator M. S., w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, po doręczeniu jej

postanowienia o przedstawieniu zarzutów w postępowaniu dyscyplinarnym w piśmie z dnia 30 czerwca 2022 r. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, jednakże nie odniosła się pisemnie do stawianego jej zarzutu. Wniosła o umorzenie postępowania względnie jego zawieszenie z uwagi na sytuację osobistą, która uniemożliwia osobiste uczestniczenie w postępowaniu. Dołączyła zaświadczenia lekarskie o ciężkiej i nieuleczalnej chorobie nieletniego syna oraz poinformowała, iż z uwagi na pobyty w szpitalu i ciężki stan zdrowia dziecka nie była w stanie wyznaczyć obrońcy, co uczyni przesyłając pełnomocnictwo niezwłocznie, a ewentualne wnioski dowodowe i wyjaśnienia złoży po zapoznaniu się z aktami przez obrońcę.

Na rozprawie dyscyplinarnej obwiniona także nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego i wyjaśniła, że po wydaniu postanowienia o powołaniu biegłego W. T. przekazała go wraz z aktami akta do sekretariatu celem wykonania. Odpis postanowienia nie został jednak przesłany stronom, a także biegłemu wraz z aktami, za co ponoszą odpowiedzialność pracownicy sekretariatu. Nie miała świadomości, że odpisy postanowienia o powołaniu biegłego nie zostały przesłane stronom, a akta wraz z postanowieniem nie zostały przekazane biegłemu W. T. w celu sporządzenia opinii. Wyjaśniła nadto, iż sytuacja kadrowa w Prokuraturze Rejonowej w Z. w tym czasie była bardzo trudna, z uwagi na bardzo częste absencje w pracy prokuratorów oraz konieczność pilnej zmiany na stanowisku kierowniczkę sekretariatu. Ze względu na absencje chorobowe i rotacje służbowe podległych jej prokuratorów zmuszona była wielokrotnie osobiście wykonywać czynności służbowe, w tym o charakterze procesowym, które należały do ich zakresu czynności. Ponadto musiała wykonywać równoległe czynności nadzorcze w zakresie przydzielonego jej referatu spraw, przejętego po prokuratorze J. K. oraz wykonywać czynności należące do zakresu czynności pełnionej funkcji Prokuratora Rejonowego. Nadmierne obciążenie pracą skutkowało tym, iż nie sprawowała prawidłowego nadzoru nad biegiem śledztwa o sygn. [...], o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 177 § 1 k.k., przejętego z referatu prokuratora J. K. Pomimo bardzo trudnej sytuacji kadrowej i znacznego obciążenia pracą obwiniona starała się wykazać, że jest w stanie wywiązać się z obowiązków wynikających z powierzonej jej funkcji Prokuratora Rejonowego.

Wyjaśnienia obwinionej w tej części zasługują na wiarę, albowiem zostały one potwierdzone zeznaniami pracowników sekretariatu Prokuratury Rejonowej w Z. B. K., M. R., B. G., a także prokuratorów J. K., P. B., J. G., W. J. i E. I. Ponadto w świetle zeznań wymienionych świadków M. S. była osobą kompetentną, merytorycznie bardzo dobrze przygotowaną do wykonywania nałożonych na nią obowiązków, które wykonywała sumiennie i bez zastrzeżeń.

Natomiast za niewiarygodne uznać należy wyjaśnienia obwinionej co do *meritum*, a więc w zakresie zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego, albowiem pozostają one w rażącej sprzeczności przede wszystkim z zeznaniami kierowniczki sekretariatu B. K. oraz podległych jej pracowników M. R. i B. G., a także z zeznaniami biegłego W. T. Świadek B. K. zeznała, że przygotowując akta celem udostępnienia stronom widziała postanowienie o powołaniu biegłego T., po jego ujawnieniu dokonała wpisu o zasięgnięciu opinii do SIP. Pytała prokurator M. S. czy wysłać postanowienie do biegłego jednak uzyskała odpowiedź negatywną. Także pozostałe pracownice sekretariatu zaprzeczyły, iż otrzymały do wykonania postanowienie o powołaniu biegłego W. T. Akta główne i podręczne powyższej sprawy znajdowały się w pomieszczeniu służbowym prokurator M. S. Z zeznań B. K. wynika też, iż prokurator M. S. ustnie poleciła wykreślić sprawę z SIP jako zawieszoną. Jednakże nigdy nie otrzymała postanowienia do wykonania. Natomiast W. T. zeznał, że nigdy nie był powołany, jako biegły przez Prokuraturę Rejonową w Z. i nie prowadził z nikim rozmów na ten temat wydania opinii.

Zeznania powyższych świadków zasługują na wiarę, albowiem są spójne i konsekwentne, zaś żaden w sprawie brak jest jakiegokolwiek okoliczności wskazującej na tendencyjność ich zeznań i chęć bezpodstawnego pomówienia obwinionej.

W świetle zeznań powyższych świadków oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych logicznie uzasadniony jest wniosek, iż wydane przez prokurator M. S. w dniu 20 grudnia 2016 r. postanowienie o powołaniu biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego – W. T. - a następnie postanowienie o przedłużeniu śledztwa i jego zawieszeniu - miało pozorny charakter i czynność ta zmierzała jedynie do usprawiedliwienia przed przełożonymi i stronami występującej w sprawie przewlekłości postępowania i braku czynności procesowych

zmierzających do jej zakończenia. Sprawa została bowiem zakreślona w systemie informatycznym jako załatwiona w inny sposób i nie pozostawała pod nadzorem przełożonych, jako sprawa przewlekła, trwająca ponad rok. Wniosek taki znajduje także potwierdzenie w zeznaniach prokuratora J. K., który nie dostrzegając merytorycznej podstawy do powołania biegłego, albowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do jej merytorycznego zakończenia.

Uzasadnieniem przyczyny zawieszenia były także sporządzone przez prokurator M. S.: zarządzenie z dnia 24 stycznia 2017 r. o zezwoleniu na udostępnienie akt sprawy adw. A. A. oraz notatki z 12 lutego 2017 r. i z 5 czerwca 2017 r. z rozmowy z biegłym W. T., których treść była niezgodna z rzeczywistością.

Działania podjęte przez prokurator M. S. niewątpliwie godziły w autorytet prokuratury, podważając zaufanie do organu ustawowo zobowiązanego do ścigania przestępstw i stania na straży praworządności, stanowiąc jednocześnie działanie na szkodę interesu prywatnego uczestników postępowania naruszając ich gwarancje procesowe w szczególności prawo do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie, a zatem wyczerpały znamiona przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze.

W wydanych postanowieniach o przedłużeniu śledztwa i jego zawieszeniu, w zarządzeniu o wyrażeniu zgody na zapoznaniu się z aktami oraz sporządzonych notatkach służbowych obwiniona, jako funkcjonariusz publiczny, potwierdzała nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie dla zawieszenia postępowania karnego. Czyn obwinionej wyczerpał więc także znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 k.k., która to okoliczność uzasadniała właściwość rzeczową Sądu Najwyższego – Izby Odpowiedzialności Zawodowej do rozpoznania niniejszej sprawy. Nie stoi temu na przeszkodzie fakt umorzenia postępowania karnego przeciwko prokurator M. S., albowiem nastąpiło ono z powodu zaistnienia przesłanki o charakterze procesowym (art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. – brak wymaganego zezwolenia na ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej), a nie materialnej określonej w art. 17 § 1 pkt 1 – 3 k.p.k.

Okoliczność powyższa przesądza o dość znacznym stopniu społecznej szkodliwości popełnionego przez M. S. przewinienia dyscyplinarnego, co sąd

uwzględnił przy wymiarze obwinionej kary. Obwiniona jako prokurator swoim działaniem podważyła istotnie wiarygodność oraz zaufanie do prokuratury i jej pracowników w lokalnym środowisku społecznym. Będąc bowiem strażnikiem praworządności, sama podjęła działania o charakterze bezprawnym, których skutkiem było naruszenie prawa stron do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie.

Z drugiej strony Sąd Najwyższy miał na uwadze, iż działanie obwinionej nie miało żadnego wpływu na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy i nie to było motywem jej nagannego postępowania, lecz – jak wynika z okoliczności sprawy – dążenie do osiągnięcia jak najlepszych wyników statystycznych i ukrycia okoliczności mających negatywny wpływ na ocenę wyników jej pracy. Do istotnych okoliczności łagodzących sąd zaliczył nienaganny przebieg służby prokuratorskiej obwinionej przed popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego, które miało charakter incydentalny w jej dotychczasowej pracy. W opinii przełożonych i współpracowników prokurator M. S. była osobą kompetentną, sumienną i obowiązkową, bardzo zaangażowaną w pracy oraz koleżeńską i uczynną w stosunku do współpracowników.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd Najwyższy potraktował także fakt, iż obwiniona dopuściła się przewinienia służbowego w warunkach znacznego obciążenia obowiązkami służbowymi, wynikającymi z bardzo trudnej sytuacji kadrowej kierowanej jednostki, co niewątpliwie miało także wpływ na jej działanie.

Rozważając nad rodzajem kary dyscyplinarnej Sąd Najwyższy - Izba Odpowiedzialności Zawodowej miał przede wszystkim na względzie wyjątkowo trudną sytuację osobistą obwinionej będącą wynikiem ciężkiej i nieuleczalnej choroby pozostającego na jej wyłącznym utrzymaniu dziecka, z którą wiąże się nie tylko obowiązek wykonywania stałej opieki, lecz również wydatkowania środków pieniężnych. Wymierzenie obwinionej w tej sytuacji kary dyscyplinarnej o charakterze finansowym lub przeniesienia na inne miejsce służbowe godziłoby także w dobro dziecka i rodziny, co pozostaje w sprzeczności z zasadą indywidualizacji kary i zasadą humanitaryzmu jej wykonania. Z tego też względu Sąd Najwyższy uznał, iż kara nagany będzie adekwatna do popełnionego przewinienia oraz uwzględniła występujące w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające, jak również będzie

wystarczająca do zapobieżenia popełnieniu przez obwinioną tego rodzaju przewinień w przyszłości. Podkreślić przy tym należy, iż w następstwie popełnionego przewinienia obwiniona nie pełni już funkcji Prokuratora Rejonowego w Z., co także stanowi dla niej dolegliwość zarówno o charakterze finansowym, jak i osobistym. Ponadto sam fakt prowadzenia przeciwko niej postępowania dyscyplinarnego zakończonego wymierzeniem kary nagany stanowił niewątpliwie dla obwinionej dolegliwość, która będzie miała pozytywny wpływ na jej dalszą służbę prokuratorską.

Mając powyższe na względzie orzeczono, jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]